

• TIỂU THUYẾT CÔNG GIÁO. QUỶ XUNG TỘI

MA VĂN LIÊU

Kỳ 3

Nhận nhiệm vụ ở bất kỳ giáo xứ nào, các cha, các thầy không cần tốn nhiều công sức tìm hiểu, giáo dân ở đó tự động cung cấp đầy đủ mọi loại thông tin từ thượng vàng đến hạ cám. Đặt chân đến đây mới non ba tháng, nhưng tôi biết rất nhiều về giáo xứ này. Đây là giáo xứ cổ kính nhất nhì miền Tây Nam bộ, chu vi rộng bao gồm vài ba xã, giáo dân gần mười ngàn người ... Nhiều di tích cổ xưa còn lưu giữ, nhiều câu chuyện lạ như huyền thoại thánh tích từ đây còn được kể lại cách trang trọng giữa một không gian gần như tách biệt hẳn với thế giới bên ngoài đang sục sôi chiến sự. Kèm theo đó càng ngày tôi càng phát hiện nhiều thứ đồ đạc cổ quái từ trong phòng thánh, ngoài nghĩa địa, trong kho vật dụng của nhà xứ, kho sách vở, các mộ bia và cả đến quần thể kiến trúc khu nhà thờ v.v... Không biết khung cảnh các khu lâu đài cổ ở các nước châu Âu ra sao, nhưng dựa vào tiểu thuyết, tôi tưởng tượng ở đây đẹp gần như vậy. Ở đây, tôi cảm thấy rất thích, dù lắm lúc giữa ban ngày ban mặt có chuyện cần bước vào phòng thánh một mình đã cảm thấy sờ sờ bởi không khí vắng lặng, tịch nhiên, thật là đặc biệt.

Cha sở hồi phục sức khỏe dần dần.

Coi vậy mà cũng có rất nhiều giáo dân đến thăm ngài chứ không phải bỏ mặc *ông già*. Tôi cũng thăm nom ngài đều đều như đứa con đối với người cha, nhưng lúc nào tôi cũng nóng lòng muốn nghe ngài kể tiếp câu chuyện đêm đó ngài đang kể dang dở. Nhất là tôi đợi cho ngài khỏe để tôi sẽ kể ngài nghe hiện tượng rất lạ xảy ra cho tôi vào đêm ngài lâm bệnh nặng.

Hơn một tuần sau, cha sở gọi tôi vào ăn tối.

Thấy ngài tỉnh táo, ăn xong, tôi thuật lại chuyện lạ đêm đó.

Nghe xong cha sở lặng thinh không nói gì. Tôi không dám hỏi thêm.

Cuối bữa ăn, lúc tráng miệng, cha bảo ăn xong sẽ kể chuyện tiếp cho tôi nghe.

Tôi rót nước đem lại chiếc ghế phờ-tôi cũ, khéo léo đặt trên chiếc đôn nhỏ bên cạnh chiếc ghế. Uống vài ngụm nước xong ngài hỏi:

- Con có hồ nghi người đánh thức con đêm đó là một ông biện nào đó không?

Tôi trả lời nhanh không suy nghĩ:

- Thưa không ạ! Vì người đánh thức con giống cha từ hình dạng cho đến giọng nói đến độ con không lẫn với ai được ạ!

Cha sở già không tươi vui như nửa giờ trước đây nữa, ngài trở nên trầm mặc lạ thường.

Và bỗng dưng tôi cảm thấy lạnh rần cả chiều dài xương sống từ trên xuống dưới.

Im lặng một lúc, cha sở xoa tay bảo:

- *Tạm gác chuyện ấy lại sau này hẳn tính. Bây giờ tôi kể tiếp chuyện đêm đó còn dang dở. Có lẽ mỗi đêm tôi kể một chút, đêm nào mệt thì tôi kể ít hoặc không kể. Nhưng thầy phải hứa, trong thời gian này, không kể lại cho ai nghe những gì tôi nói.*

Tôi ngồi bệt dưới nền gạch tàu cổ xưa và bóng loáng do đi lại và lau chùi quá nhiều nên lên nước, sát bên cạnh để ngài không phải nói to. Ngài bắt đầu kể:

- Cho đến một buổi chiều kia, linh tính báo tôi biết người đàn ông này hôm nay sẽ xung tội, chỉ ít cũng nói gì đó, vì tôi chuẩn bị để nhất quyết lấy danh Chúa mà hỏi.

Cho nên khi ông ta vừa quỳ xuống tôi nói ngay:

- Con ơi! Con đến đây nhiều lần lắm rồi! Lần này con hãy can đảm xung tội đi!

Im lặng.

Tôi gõ nhẹ vào tòa cáo giải vài tiếng để thúc giục. Sau đó tôi nói thêm:

- Con yên tâm! Không có tội nào là quá nặng để Chúa không tha và cha phải giết mình. Con nói đi cha đang nghe đây!

Người đàn ông thở ra, rồi “dạ” một tiếng thật nhẹ nhàng và dễ mến.

Nhưng sau đó lại im lặng. Tôi kiên nhẫn chờ đợi.

Khoảng mười phút sau, người đàn ông nói:

- Tôi không phải là người giáo dân bình thường như ông tưởng. Tôi là “Lực lượng”, từ lâu nhằm chọn ông để nói chuyện phải quấy. Ông nên chuẩn bị thật kỹ để nghe tội của tôi!

Cha sờ bỗng nắm lấy tay tôi. Do bàn tay cha lạnh như nước đá cùng với cái nắm tay quá bất ngờ đã khiến tôi giật đến bắn người.

- Thầy biết không! Vừa nghe đến đó tôi muốn vùng đứng lên bỏ chạy. Nhưng không sao làm nổi chuyện quá đơn giản ấy. Có một sức mạnh gì đó đã ghì tôi ngồi lại cách nặng nề như bị dán trên ghế. Phải mất một thời gian khá lâu tôi mới dần dần bình tĩnh, hay đúng hơn là tỉnh lại.

Người đàn ông tên là “Lực lượng” nói tiếp:

- Chúng ta đây tuy vậy vẫn thích người khờ như ông, vì người khờ thì trung thực, có sao nói vậy không thêm bớt để truyền đạt lại đúng những gì Chúng ta đây muốn. Ngoài ông, không có ai có đủ mọi điều kiện cần thiết để Chúng ta nhờ được.

Im lặng một lúc, ông Lực lượng nói:

- Hôm nay vậy đã đủ. Thứ ba tuần sau chúng ta sẽ nói tiếp.

Nói xong hắn đứng lên và đi ra theo đúng hướng lâu nay hắn đã rời đi. Tôi ngồi đó cho đến khi thằng bé Lộc cháu bà bếp vào mời về nhà xức ăn cơm tối, nếu không tôi sẽ ngồi ở đó luôn trong trạng thái bàng hoàng.

Tôi không dám rời phòng cha sờ để ra ngoài khi bóng đêm bên ngoài tự bao giờ đã dày đặc. Cha sờ hiểu chuyện, ngài đưa tôi chiếc áo Đức Bà Carmêlô để mang vào.

Đêm đó tôi cũng không ngủ được hoặc đúng hơn, giấc ngủ chỉ là những phút chập chờn nửa tỉnh nửa mê. Nằm co ro trong xó nhà tưởng tượng mình được bảo vệ chỉ bằng một bức màn vải mong manh bất định, thềm được ở trong phòng đóng kín cửa lại, cho nên tôi vặn đèn dầu sáng lên và chong như vậy suốt cả đêm. Giữa đêm khuya, tiếng mèo kêu rú trên nóc nhà bếp hoặc chỉ cần bất kỳ một tiếng động nhẹ nào đó cũng làm tôi giật mình sợ hãi.

Sáng ra, tôi dè chừng với hết mọi người tôi gặp phải...(còn tiếp)